

10^η ΕΝΟΤΗΤΑ

Ορισμός της αρετής

Ἔτι τὸ μὲν ἀμαρτάνειν πολλαχῶς ἔστιν (τὸ γὰρ κακὸν τοῦ ἀπείρου, ὡς οἱ Πυθαγόρειοι εἴκαζον, τὸ δ' ἀγαθὸν τοῦ πεπερασμένου), τὸ δὲ κατορθοῦν μοναχῶς (διὸ καὶ τὸ μὲν ῥάδιον τὸ δὲ χαλεπὸν, ῥάδιον μὲν τὸ ἀποτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, χαλεπὸν δὲ τὸ ἐπιτυχεῖν). καὶ διὰ ταῦτ' οὖν τῆς μὲν κακίας ἢ ὑπερβολῆ καὶ ἢ ἔλλειψις, τῆς δ' ἀρετῆς ἢ μεσότης· ἔσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Ἔστιν ἄρα ἡ ἀρετὴ ἕξις προαιρετικὴ, ἐν μεσότητι οὔσα τῇ πρὸς ἡμᾶς, ὠρισμένη λόγῳ καὶ ᾧ ἂν ὁ φρόνιμος ὀρίσειεν. Μεσότης δὲ δύο κακιῶν, τῆς μὲν καθ' ὑπερβολὴν τῆς δὲ κατ' ἔλλειψιν. καὶ ἔτι τῷ τὰς μὲν ἐλλείπειν τὰς δ' ὑπερβάλλειν τοῦ δέοντος ἔν τε τοῖς πάθεσι καὶ ἐν ταῖς πράξεσι, τὴν δ' ἀρετὴν τὸ μέσον καὶ εὕρισκιν καὶ αἰρεῖσθαι.

archaia-latinika.gr

Μετάφραση

Ἔτι τὸ μὲν ἀμαρτάνειν ἔστιν πολλαχῶς
Ακόμη το λάθος γίνεται με πολλούς τρόπους

(τὸ γὰρ κακὸν τοῦ ἀπείρου,
γιατί το κακό (εἶναι χαρακτηριστικό) του ἀπείρου,

ὡς εἴκαζον οἱ Πυθαγόρειοι,
ὅπως δίδασκαν οἱ Πυθαγόρειοι,

τὸ δ' ἀγαθὸν τοῦ πεπερασμένου),
ενώ το καλό (εἶναι χαρακτηριστικό) του πεπερασμένου,

τὸ δὲ κατορθοῦν μοναχῶς
ὁμως το να πράττει κανεὶς το σωστό με ἓναν μόνο τρόπο

(διὸ καὶ τὸ μὲν ῥάδιον, τὸ δὲ χαλεπὸν,
(γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἓνα εἶναι εὐκόλο, ἐνὼ τὸ ἄλλο δύσκολο,

ῥάδιον μὲν τὸ ἀποτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, χαλεπὸν δὲ τὸ ἐπιτυχεῖν).
εύκολο να αποτύχει κανείς το στόχο του, δύσκολο όμως να τον επιτύχει).

καὶ διὰ ταῦτ' οὖν τῆς μὲν κακίας ἢ ὑπερβολῆ καὶ ἢ ἔλλειψις,
γι' αυτούς τους λόγους λοιπὸν γνῶρισμα τῆς κακίας εἶναι ἡ υπερβολὴ καὶ ἡ ἔλλειψη,

τῆς δ' ἀρετῆς ἢ μεσότης·
ενώ τῆς ἀρετῆς (εἶναι) ἡ μεσότης.

ἔσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς, δὲ κακοὶ παντοδαπῶς.
γιατί καλοὶ μόνο με ἓναν τρόπο, ενώ κακοὶ με πολλούς.

Ἄρα ἢ ἀρετὴ ἔστιν ἕξις προαιρετικὴ,
Επομένως ἡ ἀρετὴ εἶναι συνήθεια που ἐπιλέγεται ἐλεύθερα ἀπὸ τὸ άτομο,

οὔσα ἐν μεσότητι τῇ πρὸς ἡμᾶς,
ἡ ὁποία βρίσκεται στὴ μεσότητά σε σχέση με ἐμᾶς,

ὠρισμένη λόγῳ
ἡ ὁποία καθορίζεται ἀπὸ τὴ λογικὴ

καὶ ᾧ ἂν ὀρίσειεν ὁ φρόνιμος.
καὶ συγκεκριμένα κατὰ τὴ γνώμη μου ἀπὸ τὴ λογικὴ που ὀρίζει ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος.

Μεσότης δὲ δύο κακιῶν,
Καὶ (εἶναι) μεσότης (που βρίσκεται) ἀνάμεσα σε δύο κακίες,

τῆς μὲν καθ' ὑπερβολὴν τῆς δὲ κατ' ἔλλειψιν.
που ἡ μία βρίσκεται ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς υπερβολῆς καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἔλλειψις.

καὶ ἔτι τὰς μὲν τῷ ἐλλείπειν τοῦ δέοντος
καὶ ἀκόμη ἄλλες ἐπειδὴ εἶναι ἐλλιπεῖς σε σχέση με αὐτὸ που πρέπει

τὰς δ' ὑπερβάλλειν
καὶ ἄλλες ἐπειδὴ εἶναι ὑπερβολικὲς

ἐν τε τοῖς πάθεσι καὶ ἐν ταῖς πράξεσι,
καὶ στὰ συναισθήματα καὶ στὰς πράξεις,

τὴν δ' ἀρετὴν καὶ εὕρισκιν τὸ μέσον καὶ αἰρεῖσθαι.
ενώ ἡ ἀρετὴ καὶ βρίσκει τὸ μέσον καὶ προτιμᾷ.